

μέ τόσο πνύμα Γαλλικό και τός' άστειρα πράγματα...
 γόνουν' επάνω 'σ'τη σκηνή γιά νά γένουν πειράματα,
 μά μόλις τής λεγάμενης άντίρριπτε τά στήθια
 τής λείε απάν τά ψέματά κι' άς έλθωμα 'σ'τ' άλήθεια.»
 Τι κόσμος ήταν, Περικλή... δέν έσπερτε βελόνι...
 μία παντρεμένη δίπλα μου τά μάτια της γουρλώνει,
 μά κι' ένας γίρος ραμολί σάν τήν χαριότα τάχει
 κι' άνταχρηχίλις έννοια καί 'σ'τη 'δική μου ράχη.
 Τά δύο φύλα 'σ'τη σκηνή καλλάς κουδάρια γίνονται
 και δός του νά ξαναχούνονται.

Πάλι μάτια γουρλωμένα
 και κυττά νά γόνουν ένα
 γιά νά τούδουρν ένα σάχου,
 όπου τούπεισε 'σ'τη ράχη.
 Και τόν γόνουν κι' άπορίνει
 μοναχά μέ τό βρακι,
 όταν εξαφην γούμεινη
 ξεπροβάλλη παρικιά
 μία καλή του φιλενάδα,
 ένα πρώτης θηλυκό,
 και γι' αύτήν τήν έξυπνάδα
 γίνημα πολύ κακό.

Κι' άνεστατάθ' ή ξύλινη του βλάμη σου κυκαλά
 κι' άντιρριπτά μέσ 'σ'τη σκηνή ταμπλό βιβιά μεγάλη,
 κι' άδιέκοπτα γούσιματα κι' ήταν μεγάλο χάρι
 κι' ένόμισα γιά μία στιγμή πός 'βρίσκομαι 'στό Γκαζί.

Όλος ό κόσμος, Περικλή, γελούσε μ' ένα κίρι,
 μούλθε κι' έμίνα νά γουθώ χωρίς καμιά ντροπή,
 φιλά-ά-λά-πάτ-φιλά-ά-λά-πάτ έρώνας, κείνησ,
 άλλε καθόλου μή 'ρωτάς και τούτο τί θά 'πώ.
 Μά νά κι' Έ ρ ρ έ ρ ν τ έ Μ α ρ ι ά ζ, ήγουν του γάμου
 διαβόλου μπυλιθόβαν. [πλάνα,

Γιά τούτο προεκίρρυξαν πώς είναι κωμώμειο
 γιά τας οικογενείας,
 μήτε κανένα Πρίσκο δέν έχει λυσασμένο,
 μηδέ νυμφομανίας,
 άλλ' είναι μία κατήχησις και προνομιάς βιβλίο
 γιά κάθε κόρη ντροπαλή,
 κι' έπια κι' έγώ 'σ'την Φασουλή:
 εάμίσως πάρι τά παιδιά και τράβα 'στό Σχολείο.»

Ποιον διδάγμα τρώνει κάθε φάβουλο πατριώτου!
 ένας γίρος έχει κάποια 'στό δεξι τό γόνάτο του,
 και πολλά σεμνά τής κάνει,
 έν και γίρος καταφλίγει,
 και τόν κόρφο της τής πνέπει
 κι' όλο σ' έ ν' έ ρ ι έ ν τής λίγει.

Τι σεμνότης πλημμυρίζει!...
 όλοίνα τήν μυρίζει,
 και μουγκρίζοντας σάν βροδί
 μ' έναν τρόπο λείε φινό:
 α' πύρασε και 'σ'τ' άλλο πόδι
 γιά νά σέ χαρή κι' έκείνος

Τι γίλοια ποικαναν πολλές τών θεωρειών κουέλας,
 όπου 'σ'τους δρόμους φαίνονται μή βρέξη και μη σάξη,
 και δός του κι' έχαχνάναν ή ντιστεγκί πανουόκλας,
 που μία φορά νά τής άκούσι και νά ξεραψέ δεκάξη.
 'Αλλά κι' έγώ 'σ'την άγωγίην τού φ έ ν ν έ δ σ ε ζ έ κ λ ύ π η ι -
 'σ'τη γίλοια ξεκαρίσττηκα καθ' όψην μου καθήκων, [κων
 κι' άπό τά σάξια τά πολλά σκουπιζώντας τά χείλια μου
 έπια πός τήν φαμύθλια μου
 ν' άρχισην νά γιλέψ
 γιά νά φανή κι' έκείνη

πώς ξέριε τά καλά
 σάν φίν ντί σιέλι νά κρήνη,
 και νά μή στέκη κούτσουρο καθός κωμώσους βλάκας,
 που μέ ξυπνάδες δέν γελούν Γαλατικώς καλάκας.
 Και μέ τήν νιάν διαχώνη μάς είγε πιάσι μούρλα
 και πάλι τότε 'νόμισα πός 'βρίσκομαι 'στά Βούρλα,
 κι' ένας πείραξ μέ παζιόκι κι' ένας παππούς μ' έγγόνια,
 πουχει και 'σ'τη ραχούλα του δέν ξερω πόσα χρόνια,
 κιαλερής τό θάμα κι' ός ταύρος έξέμεινη
 σάν νάβλεπε, βρέ Περικλή, πρώτ φορά τρουστάνι.
 Κι' όπόταν έτελειώσε τό Γαλλικόν Σχολείον,
 που πός ύπάτης άρετής έξαίρει μεγαλείον,
 άμίσως μέ κατάνυζιν κι' εύλαθείαν πολλήν
 έβγηκα 'σ'του Δημοτικού Θεάτρου τήν Πατασία,
 κι' έπασα κι' έπροσκύνησα τήν πάνσοπον Αύλην
 και τήν μεγάλην τών Ρωμηών άναγκαιοκρατίαν,
 κι' άναψα τό ταγάρο μου, βρέ Περικλή ψωρίτη,
 και 'σ'τη δουλειά μου 'τραβήξα, μά πριν νά φθώσω σπήτι,
 φώς φανερή σάν τά σκυλιά καταμεσής του δρόμου
 έκανα τό νερό μου.

Π. — Όρας λαπόν, που τίποτα 'σ'τόν κόσμο δέν ψηφεί,
 και γούσου κώμωσας έξυλάς όλόγυμος νά φεί.

'Ασμα πολεμικόν συγγενών γυναικών.

Ντύσου τώρα, Θεοδώρα, σάν κληρά φαινομηής,
 φόρα χλαίνα και χλαμύδα κι' έμφοστά νά προχωρή.
 Του συρμού μεταρρυθμίσεϊς ή Θεοδώρα προκαλεί,
 καθ' έπίσημη χιονίστρα μέ τήν χλαίνα θά προβάλλη,
 κι' ή κυρία Περικλήτου κι' ή κυρία Φασουλή
 μέ τήν χλαίνα θά λυσασούν μόλις 'μπη τό Κερναβάλι.

Τόπο και 'στά θηλυκά,
 που θά κάνουν έξαφικά.

Τώρα πιά χειραρρασία, τώρα χλαίνα και χλαμύς,
 βάλε χλαίνα, Θεοδώρα!... 'μπρός έσύ και πίσω 'μαίς,
 μέϊς 'σ'της τόσαι προκοπής μας και τό φόρμα ν' άλλάξη
 και καθίνας στραβοσκίλης νά μας 'δ ή και νά φρουξή.

Σηκωθήτε, σηκωθήτε, φόρα γάμπια, φόρα μπουτί,
 'στά Στρατόπεδα νά πάμε νά μωρίσωμα μπαρούτι,
 και τό κρένος του πολέμου νά προρουμε καπιλίνο
 και νά μείνη γιά τούς άνδρας ό κορσές και τούπραλινο.

Τόπο τόπο 'στό φουστάνι,
 που τερβέλα θα τριλλάνη.

Σηκωθήτε 'σ'την 'Αθήνα, σηκωθήτε και 'σ'τ' 'Αγρίνη,
 ώμορραξίς του ποδογούρου του τραλλού και του μαριόλου,
 γιά νά νωμόσουν τι σηκωνίαι τό γυναικίμο τό μπουρίνη,
 γιά νά λείψη και τό γκάστρη, που σ ο ο ξ έ δέν κάνει όθλο.

Θεοδώρα Κυβερνήτρη, σήκα βάρισε τήν όιάνα
 νά 'ξυπνήση μέ τήν χλαίνα καμιά κυρά νταρνάνα.
 Τόπο τόπο... μέ φουστάνια σηκωμένα γιά παντιέρας
 κουκουλώστε τόν άνδρα τόν σαχλό και τόν άχμακή...
 μάς έμπρός... 'σ'την πολεμάχρας Θεοδώρας τής ήμίρας
 'πύραν δρόμο κι' α γ υ ν α ι κ α ι τού κυρίου Βαλαμάκη.

Τις μουσικήτας άκούσι τούς 'άμibus κι' 'Ανοσιτάτους
 Παλαμά τού Κωνσταντινου και δέν λίγει 'ενακτίστος;
 Όνος πάχλων βιβλίων, ποιήσε παρακάλλει,
 και δαπάνη τής 'Εστίας έκδοσις ποινική.

'Ακτινός Θεοδώρας, βιβλίων πύρασε άρίγουν,
 που κατανοούσε και τους πολούς κι' όλίγους,
 τεχνουργήν έσπαχτες υπό Φιλαδέλφους,
 πο ύ ρημικαίου και ρίνου συγγραφέας.